

Sammen får vi det til

Av Lene Conradi, ordfører i Asker

Forrige helg la jeg ut et bilde på facebook, med munnbind og ønske om en god adventshelg i Asker, tross alt. En av kommentarene som kom var «Sammen får vi det til!». En enkel oppmuntring som varmet, ikke minst fordi den ble en påminnelse om samholdet som preget oss da krisen kom. «Sammen får vi det til» var på mange måter mantraet vårt gjennom fjoråret, også da vi forberedte oss på vår første, annerledes jul.

Da de nye tiltakene mot smittespredning ble lagt frem denne uken var det sikkert flere enn meg som kjente på motstridende følelser. Skuffelse over igjen å begrenses i hverdagen på den ene siden – forståelse for at det var riktig på den andre. Håp om god effekt – og samtidig stor bekymring for de negative konsekvensene. Tiltakene er basert på brede, faglige anbefalinger og er utformet for å ivareta prinsippet om forholdsmessighet. Tiltakene er nødvendige. Det betyr ikke at de ikke treffer skjevt og urettferdig.

Tiltakene påvirker oss ulikt avhengig av jobbsituasjon og hvordan vi har det sosialt og helsemessig fra før. Vi håndterer endringer og usikkerhet forskjellig. Mens kompensasjonsordninger og krisepakker fra det offentlige skal bøte på de økonomiske skadene og styrkede budsjetter ivaretar spesielt utsatte grupper, så kan vi alle bidra med tilskudd i form av ekstra oppmerksomhet og raushet for hverandre.

Slik følelsene våre er motstridende, krever også situasjonen at vi har flere tanker i hodet på én gang. De nye anbefalingene handler selvsagt om å bremse korona, og om det vi *ikke* kan gjøre. Men det handler også om hva som er *mulig* å gjøre. **Derfor vil jeg presisere at samtidig som jeg oppfordrer alle innstendig om å etterleve anbefalingene, så oppfordrer jeg til å lete etter muligheter til å glede andre i en krevende tid.** I stedet for å avlyse, kan vi arrangere på en måte som er trygg og inkluderende? Kan vi snakke sammen slik at vi er sikre på at ingen står helt alene når vi på hver vår kant inviterer de tillatte ti?

Om man skal si noe positivt om korona, så kan det kanskje være at betydningen av menneskelig fellesskap ble ekstra tydelig for oss. Ensomhet og psykisk helse kom på dagsorden. Mange stilte opp for andre, og vi minnet hverandre om å ta vare på oss selv og hverandre. Vi bekymret oss i fellesskap for de som kanskje måtte sitte alene i julen, og jeg tror det gjorde stort inntrykk at også de alternative julefeiringene ble avlyst. Heldigvis sørget frivilligheten for at de som ønsket det fikk julebesøk på trammen.

Årets adventstid begynner å likne på fjorårets, men nåværende tiltak åpner for mer sosial omgang, noe som er naturlig takket være vaksinen. Vi er i en

situasjon der vi må bruke hodet, men vi kan også tillate oss å bruke hjertet. Selv med antallsbegrensninger for gjester, kan vi finne plass til en ekstra rundt bordet.

I skrivende stund er ikke samfunnet stengt. Stenger vi ned, stenger vi også ute – og det rammer særlig de som ikke er helt på innsiden ellers heller. La oss ikke stenge ned før reglene tilsier det. La oss skape en så god førjulstid vi kan for hverandre. Sammen får vi det til.